

for Punkter, som forekomme mig egentlig at være Sovebysagen. Jeg skal begynde denne Udtalelse med at bede ærede Medlemmer kaste et Blik paa Loven om Brandpolitiket paa Landet af 2den Marts 1861. Det hedder der i § 42: „Enhver er pligtig at tilstede de ved Slukningen eller Bjergningen anvendte Folk, Vogne og Brandredskaber, fri Udgang over sin Grund, og at taale, at efter den Kommanderendes Befaling saadan Gjennemfart banes ved at nedrive Gjerder eller anden Indhegning, bortskaffe Træer o. desl. Et heller kan Nogen modsætte sig, at en ham tilhørende Bygning nedrives o. s. v. Den saaledes i Brandpolitikets Tjeneste tilføiede Skade, betragtes som Brandskade“. Jeg spørger frit, om ikke Enhver, naar han læser denne Bestemmelse, maa somme til den Erkendelse, at det har været Lovens Mening, at den Skade, der saaledes flete i Brandpolitikets Tjeneste, skulde erstattes? Det bliver jo næsten en blodig Ironi af denne Lov at fortælle, at den Skade, der saaledes tilføies i Brandpolitikets Tjeneste, er Brandskade, naar det ikke faar nogenfomhelst Indflydelse paa den Skadellidendes Udgang til at faae Erstatning. Men det har ganske vist ogsaa været Meningen den Gang Loven blev givet, at denne Skade skulde erstattes. Man har imidlertid ikke været tilstrækkelig opmærksom paa, at der var Skade, som indbefattedes herunder, der ikke kunde blive erstattet efter de gjældende Regler. Jeg kommer herved til det andet Faktum, som jeg vil nævne for de Herrer. Der har været talt Meget om, at man jo kunde hjælpe paa de Paagjældende ved at henvise dem til det private Initiativ, til den private Selvhjælp. Det er en overmaade smuk Tanke, men Spørgsmaalet er kun, om det er praktisk. Her kunde jeg først gjentage den Bemærkning, at det kun er en saare liden Trøst for de Enkelte, der lide under Lovens eller det private Initiativs Mangelfuldhed, at der muligen kan komme en Tid, hvor dette Initiativ og denne Selvhjælp er mere energisk; men hvad jeg navnlig vil gjøre opmærksom paa, er, at denne Henviisning, der er kommen frem fra flere Sider, kan slet ikke ventes, i alt Fald ikke uden Forandringer i Love og deslige Bestemmelser, at kunne blive tagen til Følge. For at fjerne Misforstaaelse skal jeg gjøre opmærksom paa, at de Forsikringselskaber, der skulde tage sig af disse Ting, ikke ere Løssreassuranceselskaber, men Forsikringselskaber for faste Eiendomme. Det ærede Medlem, der sidder her skraas over for mig (Albretsen), og som ifjor ved Behandlingen af denne Sag henviste til en Assuranceforening, som særlig havde med at gjøre, som Bevis paa, at sliche Gjenstande kunde indlemmes i en Forsikring, har vel ved denne Slags Iste Behandling udtalt som sin Formening, at de paagjældende Ting, Afgrøden paa Marker og Haver, der, som han sagde, vare bevægelige, derfor maatte henføres under Løssregjensstande; men det, tror jeg, er urigtigt, thi her er jo Tale om Sæd paa

Marken saalænge den er uadskilt fra Jorden, og det Samme gjælder om Afgrøden i Haver. Det ærede Medlem har derfor virkelig Uret, naar han tror, at der i Lovene for den Brandsforsikringsforening, han har med at bestille, er Bestemmelser om, at der kan tegnes Forsikring for Sæd paa Marken og Afgrøde i Haver. Jeg har de Love og Vedtægter, som gjælde for det ærede Medlems Forsikringsforening, saa at jeg er i Stand til at oplyse, at hans Opfattelse af, hvad der gjælder i hans Assuranceforening, ikke er rigtig. Men hvad jeg da nu vil gjøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, Noget, de ligeledes skulde lade være uimodfagt, er dette, at De i Grundloven for vort Brandsforsikringsvæsen for Landet, som endnu den Dag i Dag i visse Maader er Anordningen af 29de Februar 1792, ville kunne læse dem til, at „Indhegninger om Gaarde og Haver af Mur, Plankeværk eller Stakit kunne optages og antages til Forsikring, men ikke Gjerder, Træer eller Bærter osv.“ Derfor gjælder det den Dag i Dag, at Brandsforsikringen for Landet tegner ikke Forsikring paa det, hvorom her er Tale, nemlig paa hvad der staar og grov paa Marken, levende Hegn, Gjerder og Træer. Den Henviisning, at man skulde søge sin Trøst i det private Initiativs Udvikling, tror jeg derfor ikke slaar til. Jeg skal ikke gaa ind paa den anden Indvending, der blev gjort af den ærede første Taler, at Lovforslaget hvilede paa en ubillig og uretfærdig Grundvold, thi jeg tror virkelig ikke, at han vil bringe ret Mange til at være enige med ham i, at det er ubilligt og uretfærdigt, at en Mand faar Erstatning for den Skade, der tilføies ham i det Offentliges Tjeneste. Derimod vil jeg sige et Par Ord med Hensyn til de Bemærkninger, der ere fremkomne fra forskjellige Sider om, at denne Sag ikke skulde kunne siges at interessere det Offentlige, ikke kan siges at interessere Kommunen, eller, som det ogsaa er blevet udtrykt, at der ikke skulde være nogen Gjenfidsighed tilstede. Dette, tror jeg, beror paa en Misforstaaelse. Naar man overhovedet har paalagt Kommunen at indrette et Brandvæsen og afholde de Afgifter, som dermed ere forbundne, antager jeg, at det har været, fordi man erkjendte, at det er i Kommunens, i det Almindeliges Interesse, at optaabe Ildbrænde slukkes; men naar man, som jeg antager, ikke vil kunne negte dette, forekommer det mig, at man heller ikke kan negte, at den enkelte Mand, der maa finde sig i, at hans Eiendele ofres for derved at lette Udgangen for Brandvæsenet til at slukke Ildbrænde virkelig gjør et Offer i det Offentliges, i Kommunens Interesse. Det kan være, at det stundom er en velstaaende Mand, som der er Spørgsmaal om at erstatte et lidt Tab, men saaledes som det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgtreds (Corn. Petersen) udtalte, føler jeg mig overbevist om, at det høitæredede Folkething ikke kan ville gjøre nogen Forskel gjældende mellem den velhavende og den